

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: EKBÁTANA

Citation: Claussen, Sophus: "EKBÁTANA", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens lyrik* :, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 162. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen11val-shoot-workid70776/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens lyrik :

EKBÁTANA

Jeg husker den Vaar, da mit Hjærte i Kim
undfangede Drømme og søgte et Rim,
hvis Glans skulde synke, jeg ved ej hvorfra,
som naar Solen gik ned i Ekbátana.

En Spotter gav mig med Lærdom at ane,
at Vægten paa Ordet var Ekbátana.
Den traurige Tosse, han ved ej da,
at Hjærtet det elsker Ekbátana.

Byen med tusind henslængte Terrasser,
Løngange, svimlende Mure – som passer
der bagest i Persien, hvor Rosen er fra,
begravet i Minder – Ekbátana!

Hin fjærne Vaar, da min Sjæl laa i Kim
og drømte umulige Roser og Rim,
er svunden, skønt Luften var lys ogsaa da,
som den Sol, der forsvandt bag Ekbátana.

Men Drømme har rejst sig en Vaar i Paris,
da Verden blev dyb og assyrisk og vis,
som blødt den yppigste Oldtid endda . . .
Jeg har levet en Dag i Ekbátana.

Min Sjæl har flydt som en Syring af Toner,
til Solfaldet farvede Parkernes Kroner
og Hjærtet sov ind i sin Højhed – som fra
en Solnedgang over Ekbátana.

Men Folkets Sæder? den stoltes Bedrift?
hvad nyt og sælsomt skal levnes derfra?
En Rædsel, et Vanvid i Kileskrift
paa dit Dronningelegem – Ekbátana.

Men Rosen, det dyreste, Verden har drømt,
al Livets Vellyst – hvad var den da?
Et Tegn kun, en Blomst, som blev givet paa Skrømt
ved en kongelig Fest i Ekbátana.

Da blev jeg taalmodig og stolt. Jeg har drømt
en dybere Lykke, end nogen har tømt.
Lad Syndflodens Vande mig bære herfra
– jeg har levet en Dag i Ekbátana.